

[Maisted]

med den EF-reform, som Europa-Parlamentet har vedtaget.

Når man ser den dagsorden, som hr. Ivar Nørgaard for socialdemokratiet har fremsat, kan man jo godt undre sig lidt over, at den kan samle flertal her i folketinget. Vi har altså på venstrefløj en kommunistisk sammenrend, som vil gøre alt, hvad det overhovedet kan, for at sabotere enhver form for samarbejde inden for De europæiske Fællesskaber. Det var den ene del af det.

Så har vi et socialdemokrati, der er splittet for alle vinde, der har de såkaldte »kustoder«, som er fuldstændig handlingslammede og ikke kan tage stilling til noget som helst. Og vi har en fru Ritt Bjerregaard, som driver miljøpolitik ved at føre hetz imod landbruget og bruger som slogan: »vi vil alle sammen gerne have rent vand i hanerne«. Ja, selvfølgelig, hvem vil ikke have det, det er der overhovedet ingen problemer med; det er ikke engang et teknisk problem i Danmark at skaffe det. Og så har vi minsandten også en socialdemokrat, fru Jytte Hilden, der siger, at hun lige så godt kunne være S'fer. Og så har vi formentlig en midtergruppe i socialdemokratiet. Det er den gryde, der er ved at blive rørt sammen til et flertal.

Så har vi det radikale venstre, som er fuldstændig enig i denne her EF-pakke undtagen på et enkelt punkt. Jeg vil endog påstå, at hr. Niels Helveg Petersen sammen med hr. Erhard Jakobsen har fremlagt, hvad det er, det drejer sig om, krystalklart. Det radikale venstre har kun som indvending, at de vil ikke være med til et europæisk politisk samarbejde, som man nedfælder på et stykke papir; de vil nemlig gerne have lov til stadig væk at kunne flekse frem og tilbage i udenrigspolitiske spørgsmål og så bilde den danske befolkning ind, at et nordisk samarbejde var et alternativ til medlemskabet af EF, altså at man f.eks. skulle kunne gennemføre et fornuftigt samarbejde med en russisk vasalstat som Finland og kunne opnå noget som helst politisk fornuftigt. Enhver ved, at Nordek led skibbrud, og det er altså en død tanke. Det er det, at man påstår, at et flertal i det danske folketing er imod EF-pakken. Der er ikke et flertal for, og jeg begriber slet ikke, at de kommunistiske partier kan sluge den dagsorden, der er foreslået, hvor hr. Ivar Nørgaard bekræfter viljen til europæisk samarbejde, og hvor regeringen opfordres til at

forhandle videre. Med hvem? Med EF selvfølgelig for at opnå et for folketinget tilfredsstillende resultat, altså et resultat, som disse kommunistiske partier under alle omstændigheder er modstandere af. Hvordan i alverden kan de få sig selv til at stemme for et sådant dagsordensforslag? Det er en hyklerisk holdning, som overhovedet intet har med EF at gøre, men udelukkende er et forsøg på at sætte lus i skindpelsen på indenrigspolitisk plan. Den går ikke. Den danske vælgerbefolkning er jo ikke bløjet og naiv. Den er godt klar over, at det, socialdemokratiet er ved at forføre den til, er en rigtig dårlig forretning. Hvem ønsker ikke, at man har et indre marked med over 300 millioner mennesker, hvor vi kan afsætte vores produktion? Tænk, at et lille land med 5 millioner indbyggere får forærende et kæmpemarked på over 300 millioner mennesker, sådan at de er i stand til at løse deres økonomiske problemer og kan bevare deres velfærdsstat! Den hopper danskerne ikke på, uanset hvor meget disse kommunistiske partier agiterer for det, og uanset om de er repræsenteret i spidsen for den såkaldte modstandsbevægelse imod EF, eller hvad de kalder sig, som også er kommunistisk ledet og domineret.

Den danske befolkning vil klart kunne se, at disse krumspring, der laves fra socialdemokratiets side, ikke er dikteret af sund fornuft eller en holdning for en politisk udvikling i Europa. Det ville jo også være tosset andet. Et internationalt parti, en international arbejderbevægelse er selvfølgelig klart tilhænger af, at der sker et fremskridt for Europa. Det europæiske Fællesskab er det bedste bolværk imod kommunismen. Det er også den eneste mulighed, et lille land som Danmark har for at tage del i en teknologisk udvikling, sådan at vi har en chance for at opbygge en økonomisk stabil situation i hele Europa, der kan tage kampen op med Japan og USA. Det er kendsgærninger.

Så tillader socialdemokratiet sig endog at angribe en folkevalgt forsamling som Europa-Parlamentet, hvis eneste ekstra beføjelse er, at de minsandten kan varetage et mindretals interesser. Det er ganske uheldigt at sige, at det skulle være en anstødssten for socialdemokratiet. I øvrigt kan de altså stort set tilslutte sig de andre punkter, og så siger man: Ja men vi kan heller ikke acceptere, at vi har særlige miljøforanstaltninger indføjet i trak-